Видно, на роду мені назначена
Та печаль з переходом в любов.
Мезозой… весняна Русь… козаччина…
Звідки вийшов і куди прийшов.

Мед солоний осені вечірньої
І кропивний сік щолітніх злив…
Видно, на роду мені з повір’ями
Біль білити пращурами слів.

Юним льодом пуповини спогадів
Різати й колиску колисать.
В жінку вірить більше, аніж в Бога тут,
Ту, що не воскресла від розп’ять.

Кулями весну будити в яблунях,
Ту весну, що, як війна, стара.
Що ж… по світу і по цвіту я блукав,
Наче нерв блукаючий Дніпра,

По якому у дитинстві сонячнім
Бігав без апостолів Перун,
І калини підлітали, стоячи,
Небо запустивши під кору.

Звиклі до кохання й революції,
Соку в жилах, крові у цвіту,
Що пташиним голосом проллються
В тишу золотіюче святу.